

en Godtgørelse paa 300 Fr., og hvis de ville fortsætte deres Engagement, faa Lønnen forhøjet til 2,000 Fr., og hvis de gifte sig, faa et yderligere Vederlag i Form af Kvartergodtgørelse. Det er den retteste Vej, thi derved ansporer man dem til at opføre sig pænt, saa at de kunne opnaa den Lønningsforbedring, som stilles dem i Udsigt.

Med Hensyn til Officerskorpset i Gendarmeriet har jeg ikke stillet Forslag om at indskrænke det Antal Befalingsmænd, der er foreslaaet af Ministeren; kun har jeg ment, at man i Stedet for 2 af de 3 Premierløjtnanter, som ere foreslaaede satte i Spidsen for Korpset ved Siden af Chefen, kunde sætte Stabssergenter. Efter mit Forslag vilde der altsaa blive en Kaptajn som Chef, en Premierløjtnant, nogle Stabssergenter og det fornødne Antal Sergenter og Korporaler. Det er jo ikke det høje Ting ubekendt, at vi her til Lands have knap Tid paa Premierløjtnanter, og der er altsaa ingen Anledning til at sende 3 over til Vestindien, naar vi kunne nøjes med en. Ogsaa dette Hensyn bevæger mig til ikke at rutte med de knapt tilmaalte Premierløjtnanter, som den danske Hær er i Besiddelse af. Saa meget mindre synes jeg, der er Anledning til det, som det er naturligt, at vi med Hensyn til Befalingsmændene stille i Udsigt, at saa mange som muligt af vore flinke Underofficerer, hvis de ønske det, kunne træde over i dette Gendarmerikorps. Det er desuden min fulde Overbevisning, at Stabssergenter fuldstændig tilfredsstillende kunne udføre den Tjeneste, der er tiltænkt Premierløjtnanterne. Tilmed faa vi dem lidt billigere end disse. Det kan derfor meget godt forsvares at følge min Indstilling, og jeg tror ikke, nogen skal have Skrupler derved. Man indvinder en Besparelse baade i økonomisk Henseende og med Hensyn til Personellet, idet jeg ønsker hele Styrken indskrænket med 20 menige.

Med Hensyn til de andre her omdebatterede Spørgsmaal kan jeg henholde mig til den ærede Ordfører, der har klaret, hvad der har været det ledende Motiv for Flertallet, hvortil jeg slutter mig. Med de af Flertallet samt de af mig for egen Regning stillede Ændringsforslag skal jeg hermed anbefale de foreliggende 10 Lovforslag til Vedtagelse.

Hammerich: Med Hensyn til de af hele Udvalget stillede Ændringsforslag skal jeg kun slutte mig til de anbefalende Udtalelser, der ere faldne fra de andre

Talere. Den ærede sidste Taler (Berntsen) sagde noget om, at han udover Deltagelsen i disse Udvalgets Ændringsforslag kunde ønsket paa flere Punkter at gaa med Mindretallene, men han havde ikke dristet sig dertil, fordi vi stode overfor en Overenskomst, som man ikke maatte komme i Vejen for. Jeg har ganske samme Syn som han, og som i øvrigt hele Udvalget har haft, at det mest betegnende for disse Love er ikke, at vi her inaugurerer en i alle Retninger ny og for Øerne betydende Lovgivning, men det er det, at vi have faaet en Opgørelse, en finansiell Forstaaelse mellem dem og Moderlandet, der har faaet Tilslutning fra Kolonialraadene. Derfor ere vi sikkert ogsaa nødt til at være meget varsomme med alt, hvad vi foretage af Forandringer. Rigsdagen har været og maattet være stærkt bunden under sin Overvejelse af disse Love, men at gaa saa vidt, at man ikke skulde kunne ændre paa Punkter, hvor Forslagene dog faktisk ikke berøre denne finansielle Overenskomst, har jeg for mit Vedkommende ikke kunnet være med til. Der er derfor stillet forskellige Ændringer dels af mig alene, dels af mig med Tilslutning af et mindre Antal Medlemmer af Udvalget.

Jeg skal af disse først omtale det af mig stillede Ændringsforslag, der maaske nærmest kommer ind under den finansielle Overenskomst. Det er et Ændringsforslag til Lovforslaget om St. Thomas Havn. Dette Lovforslag gaar jo ud paa, at St. Thomas Havn skal være selvejende Institution, men Kommunen skal dog vedblive at have en Indtægt af selve Havnen. Det forekommer mig, at det, Rigsdagen her først og fremmest har at se paa, er, at denne Havn virkelig kan blive tilfredsstillende i Fremtiden som i Fortiden. Det er jo St. Thomas Havn, som hele St. Thomas Fremtid hviler paa, og som gør, at man kan haabe paa en lysere Fremtid, eftersom det ganske sikkert er den bedste Havn i Vestindien. Den ligger lige paa den Route, der vil fremkomme, naar Panamakanalen en Gang bliver gravet. Der er altsaa noget at bygge paa, men ganske sikkert kun under Forudsætning af, at Havnen tilfredsstillende Nutidens Krav, og det har ikke været Tilfældet i de forløbne Aar, og det vil ikke blive Tilfældet uden en ret alvorlig Forbedring. Kommissionen har, saa vidt jeg har forstaaet, ogsaa lagt en ganske særlig Vægt paa, at det hertil fornødne Arbejde skulde gøres. Ved Siden af forskellige andre Arbejder er det ikke det mindste, at den skal uddybes til